

**Cháu là con ai**

Tôi và vợ tôi vừa sửa soạn đi xem chiếu bóng thì bỗng ngoài cổng có tiếng chuông vang lên. Tôi ra mở cửa. Trước mặt tôi là một cậu bé ăn mặc lôi thôi, mặt ngăm ngăm đen vì nắng gió.

- Cháu là con nhà ai?-Tôi hỏi.

Nhưng chú bé không trả lời, chỉ nhìn tôi trân trân như có vẻ tủi bực.

Cuối cùng mãi nó mới lắp bắp được một câu : "Ồ kìa bố..."

- Cháu bảo cái gì cơ?- Tôi sững sốt.

-Bố à? - Vợ tôi vội nhảy bổ ra cửa, tưởng chừng như bị bật lò so. Cô ta hần học nhìn tôi rồi lại nhìn chú bé- Cháu nói đây là bố cháu phải không?

- Thằng bé lạ lùng thật!-Tôi lẩm bẩm- ở đâu đến đây tự nhiên lại nhận người ta là bố....

- Thôi ông cứ đợi đấy, tôi sẽ tìm hiểu xem có gì lạ không. vợ tôi rít lên giận dữ- Chẳng trách tôi cứ nghi ngờ trước khi quyết định lấy ông. Bây giờ cháy nhà mới ra mặt chuột nhé! - Vợ tôi quay lại hỏi vặn chú bé từ nãy giờ vẫn đứng sững:

- Thế mẹ cháu là ai?

Chú bé sụt sịt chỉ vào vợ tôi nói:" Mẹ là mẹ con đây chứ còn ai nữa". Tôi được thể quay lại đay lại vợ tôi:

- Đấy nhé, thế mà bảo bà không muốn lấy tôi. Vì đứa con riêng này đây....

- Thằng bé này nói dối!- Vợ tôi hét to lên- Cháu ...cháu nói dối thế mà không biết xấu hổ à?

Thằng bé lại sụt sịt thò tay vào túi áo móc ra một tấm ảnh, mặt sau có ghi tên và địa chỉ . Sau ảnh là tôi và vợ tôi chụp chung sau ngày cưới.

- Thật là quái quỷ!- Tôi lẩm bẩm- Một âm mưu gì đây chắc...

- Khoan đã! Không khéo nó là con trai chúng ta thật. Nhưng nó ở tận quê với bà nội cơ mà?

Chú bé lúc ấy mới lúng túng về mừng rỡ: " Con đây mà, con đây!"

- Ôi Bai-a-x-la-gan, con đây ư?- Vợ tôi nói gần như khóc- Con tha lỗi cho mẹ nhưng sao lại thế này, ai mà nhận ra được!

-Không con không phải là Bai-a-x-la-gan. Con nó là anh nó cơ.

- Thế mà cũng đòi là mẹ! Tôi được thể để luôn vợ- Đến con mình đứt ruột đẻ ra mà cũng không biết! Doi-đai-an! thôi đi vào trong nhà đi con!

Nhưng chú bé lại tiếp tục lắc đầu. Cuối cùng hỏi ra mới biết nó là thằng lớn nhất, tên là Ba-i-a-xa-i-khan.

- Ai lại có thể nghĩ biết được rằng con cái mình chóng lớn thế này không!

- Vợ tôi ôm đứa bé và sửa lại đầu tóc cho nó.

- Tôi có cảm tưởng như là mới vừa hôm qua chúng tôi mới gửi mấy đứa cho bà nội trông nom . Nhưng tại sao con lại mò về thế này?

Chú bé nhìn tôi vẻ sợ sệt và ấp úng:

- Tại... Tại hôm nay con đi học muộn. Cô giáo không cho vào lớp . Con không dám về nhà sợ bà mắng. Thế là con lên xe buýt và về đây...

- Khá thật! Thế là trốn học à?- Vợ tôi nói -Đấy giáo dục ở nông thôn là như vậy đó!

Xen-đai-u-ut-sơ(Mông Cổ)